

min Opfattelse, at ved en saadan Behandling anvises der egentlig det Spor, i hvilket Udvalget har at arbejde; jeg tror altsaa, at Udvalgets Flertal har arbejdet med denne Anvisning for Die. Nu er der imidlertid senere fremkommet — synes mig — en hel anden Stemmning; man mener, at vi bør bibeholde den fulde Offentlighed, eller man mener, at Betænkningen ikke yder fornøden Sikkerhed for, at den foreslaaede indskrænkede Offentlighed skulde være betryggende nok. For mig staar det nu imidlertid saaledes, at det, som Udvalgets Flertal har foreslaaet i sin Betænkning med Hensyn til den indskrænkede Offentlighed, er fuldt betryggende, navnlig naar man tager Hensyn til, at Pressen har saa rigelig Afgang til at overvære Herrerettelsen. Hvis man tænker sig, at de kommunale Myndigheder, der have fortrinnsvis Afgang til at overvære Herrerettelsen, ikke ville benytte denne Afgang, da vil der jo være Brug for de til dem udstedte Kort til Andre, og det har jo altid vist sig, at desværre altså for Mange have Lykt til at over være et saadant blodigt Skuespil, saa man behøver sikkert ikke at frygte for, at der ikke nok skulde være Nogen, som vilde benytte Kortene, hvorved altsaa den indskrænkede Offentlighed skulde blive mindre betryggende. Der er som en Indvending mod Flertallets Betænkning ogsaa gjort den Anstuelse gjældende, at den indskrænkede Offentlighed skulde ligesom være Samfundets Tilskendegivelse af, at det stammer sig ved at fuldføre den Dødsdom, det selv har fældet. Jeg vil dertil sige, det er fuldstændigt rigtigt, at Samfundet stammer sig ved at fuldføre en Dødsdom; men netop fordi Samfundet bør stamme sig derover, netop derfor bør ogsaa Dødsdommen fuldføres i Stilhed og ikke med den fulde Offentlighed, som hidtil har fundet Sted. Naar jeg siger: Samfundet bør stamme sig derover, er det ifølge en Betragtning, jeg altid har gjort gjældende hos mig selv, og det er den, at det enkelte Individ, der er Forbryder og lider sin Straf som saadan, egentlig lider denne Straf paa hele Samfundets Vegne; thi jeg mener, at vi ogsaa i den Retning bør være solidariske med hinanden. Jeg mener, at ligesom vi tage Del i den Vre, store Mænd kaste ud over et Land, og den Glands, de sprede ud over Folket — ligesom vi ere villige til at tage

Del i denne Vre, skulde vi ogsaa være beredte til at tage Del i den Skam, som det er for et Samfund indenfor sin Midte at have en Forbryder. Jeg mener, at vi ikke kunne gjøre os fri for, at vi paa en eller anden Maade ved Ord eller ved Exempel maatte ofte have bidraget til ligesom at udsaa Spirer til disse Forbrydelser, som saa siden gro op, og heller ikke kunne vi være uden Ansvar for, at vi i vort Samfund gennem Aarhundreder have udviklet sociale Tilstande og holde dem i Hævd, Tilstande, ifølge hvilke ganske naturlig Forbrydelser maa komme frem. Jeg mener altsaa, at vi fuldt ud maa være os det bevidste, at en Forbryder ligesom vist er Samfundets fælles Skam, som store Mænd berede Samfundet fælles Vre, og gaaende ud fra den Betragtning mener jeg ogsaa, at netop Guldbrydelsen af Dødsstraffen er en Skam for Samfundet, og derfor skulde vi ikke saaledes stille den til Skue som en offentlig Forlystelse, et Skuespil; det er Noget, vi bør stamme os over og lade foregaa saa vidt muligt i Ro og Stilhed, men vel at mærke med saa megen Offentlighed, som Nødvendigheden maa kræve. Jeg tror ogsaa, at det, som Flertallet har foreslaaet i saa Henseende, er betryggende nok. Derfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), der igaar foreslog at anvende Elektricitet, vil jeg tillade mig at bemærke, for det Første, at den Skrivelse, som fra det ærede Medlem blev tilstillet Udvalget, og hvori det ærede Medlem foreslog, at Udvalget skulde stille en Endring paa Finantsloven om en Bevilling til at gjøre et Forsøg i den antydede Retning, kom paa et saa fremskredet Tidspunkt af Finantslovens Behandling, at det ikke vilde være muligt fra Udvalgets Side at faae en saadan Endring stillet. Men selv om Udvalgets Flertal eller hele Udvalget vilde have gaaet med dertil, tror jeg ikke, at det kunde have nogen Indflydelse paa det her foreliggende Lovforslag eller Behandling deraf; thi det er vist neppe rigtigt, naar man forudsætter, at de Forsøg, som i saa Henseende burde gjøres, kunde ske saaledes i en Haandebending, at man i Løbet af 8 a 14 Dage kunde have faaet fornøden Garanti for, at Elektricitets Anvendelse var at anbefale, saaledes at man altsaa ved dette Lovforslag kunde have stillet Forslag i den Ret-